

אתם הבאים בתור

אבא שלי ואחיה הגדול לא ויתרו. הם נלחמו במשרד החינוך עד שהמנהל התקפל והיא זכתה ללמוד במוסד היוקרתי! אמא שלי ניצחה את ההצננות.

אמא שלי, התלמידה המצטיינת מאור יהודה, נשלחה לתיכון מקצועי והוסללה להיות מנקה, מקסימום מזכירה, רק בהלל המוצא שלה.

מנהל אשכנזי של תיכון תל-אביבי יוקרתי סירב לקבל ללימודים את אמא שלי, שנולדה בציריך וצלתה לארץ בהל שנתיים וחצי, למרות שהיו לה ציונים טובים.

בשנות השבעים הצעם המזרחי התפרץ וחולל מהפך פוליטי. היום ישראל צומדת לפני מהפך נוסף: ממדינה יהודית-דמוקרטית למדינת עליונות-יהודית.

אמנם ניצחתי בכמה קרבות, אבל הפסדתי במלחמה. הצננות היא מחלה כרונית. כמו חיידק מסרטט צומבים, היא כל הזמן מחפשת הוף חדש.

הסיפור הזה הוא אחד ממרכיבי הזהות המרכזיים שלי. אני בוחן את חיי דרכו ובהשוואה אליו. לפצמים אני מרהיש שאני נלחם בשבילה.

אנחנו כבר לא בשנות השבעים, חיינו אינם חייהם של הורינו. את מה שצונו לאמא שלי לא אתן שיצאו לילדיי. הם לא לילדים של אחרים.

שוויון זה כמו חיסון: או שכולם מתחסנים או שכולם חולים. ואז מתברר שיש כאלה שיותר יהודים וכאלה שפחות, ובמקרה אלה שפחות הם קצת יותר כהים.

מזרחים ואתיופים, אתם הבאים בתור. אחרי שיישארו פה רק יהודים, יתפנו לטפול גם בכם. חברה לא שוויונית היא הוף חלש. ההצננות הישנה תתנחל בקלות בלבבות.